

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 133.

Tolvte Session.

53de Møde.

Forsdagen den 20de December. Kl. 6½ Aften.

(Forsat.)

Madvig (fortsat): Det, hvori jeg er uenlig med den ærede Minister, er, at jeg troer, at naar vi fastholde, at der hviler en Forpligtelse paa Kirkeierne, saa skulle vi ikke omgaae det ved i dette Dieblik at substituere et andet Middel, som jeg troer ikke vil være tilstrækkeligt, og som jeg troer vil have andre Uleiligheder; thi jeg antager, at der vil opstaa meget vanskelige Spørgsmaal ved at fordele den Hjælp og Understøttelse, der skal fordeles, naar man mener, at Fordelingen ikke skal stee til Befolkninger, der trænge, som det Offentlige giver sin Gave til, men at der snart skal gives til en fattig Befolkning, der ingen Kirke har, og at man snart skal understøtte en privat Kirkeier, hvis Kirke trænger til Udvidelse, thi begge Dele ville hvile paa Kirkefonden. Der opstaaer saadanne Conflicter imellem Interesserne og de Understøttelser, der forlanges, at jeg troer, det vil fremkalde Vanskeligheder. Jeg mener, at saalænge man troer at kunne fastholde Forestillingen om den enkelte Kirkeiers Forpligtelse, har man ikke noget andet Middel, naar man vil befrie ham for pludseligt at blive overvældet af Byrden, end — saasnart man kan forudsæe, at der nærmer sig en Trang til en Udvidelse — at paalægge, at der skal opsamles en Reservecfond til Udvidelsen af denne Kirke; men brister Forudsætningen om den Forpligtelse, der påhviler den enkelte Kirke-

ier, saa erkjenner jeg, at det er nødvendigt at søge Midler, og i saa Fald troer jeg, at jeg vil komme til at understøtte den ærede Minister, om ikke under denne Form, saa under en anden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Der er jo Tilfælde, hvor Kirkeieren kommer og med den største Fornøielse vil forære Staten hele Tienden, naar man saa vil afhjælpe de Mængder, der kunne være ved hans Kirke, og navnlig udvide denne saaledes, at der bliver tilstrækkelig Plads. Det have vi flere Exempler paa. Den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, vil uden Tvivl vide, at der f. Ex. med Hensyn til Bøfken var et saadant Tilfælde, hvor det var aldeles naturligt, at man søgte at komme Vedkommende til Hjælp. Nu er det jo fuldkommen i sin Orden, at inden Staten træder til, Kirken selv og de, som staae i en saa nøie Forbindelse med den som Kirkeierne, og som have en saa varm Interesse for Kirken igjennem deres Kirkegods, faae Opfordring til at yde en lille Skjærv til den. Det er netop paa Grund af, at Kirkeierne interessere sig ikke blot for den enkelte Kirke, de selv have, men for Kirken i Almindelighed, for hele Landkirken, — det er for at fyldestgjøre denne Interesse, at man giver dem Leilighed til at yde en Skjærv til Kirkefonden; det er for at tilfredsstille denne Interesse for Kirken i Almindelighed, at man kræver dette lille Bidrag. Jeg skal foruden de tidligere Exempler, jeg har anført, tillade mig at minde om Anordningen af 29 Juli 1814 § 66 Nr. 4, hvoreft-